

Tanulói élménybeszámoló

1. nap

Királyhágó:

A korai indulást követően a busz ringatózását kihasználva mindannyian szenderegünk még valamennyit, hogy bepótoljuk az elmaradt alvást. Romániához közeledve az idő egyre barátságosabb lett. A méhkeréki határátlépés már szakadó esőben történt, így azok sem számára sem volt ünnepélyes, akik most jártak először Magyarország határain túl. Ezután utunk első megállója a Királyhágó volt. A trianoni békeszerződésig Bihar vármegye Élesdi járásához tartozott, ekkor Magyarország és Erdély kapujaként emlegették. Sajnos itt is zord időjárás fogadott minket. Az eső és hófüggöny páráján keresztül így is lenyűgöző volt a hegyek hatalmas körvonala, ami körülvett minket. Közös fotót sem tudtunk készítettünk, sőt a magunkkal hozott elemőziát is kénytelenek voltunk a buszon elfogyasztani. Ezt követően Kolozsvár felé.

Kolozsvár

Királyhágót elhagyva sűrű hóesésben Kolozsvár felé haladtunk. Itt főleg a főtér és környékének nevezetességeit néztük meg, a hozzánk csatlakozó idegenvezetőnk előadásában. A Farkas

utcaában megnéztük a Babes-Bolyai Tudományegyetem épületét, a híres Szent György szobrot és a Református templomot is. Innen a nagy matematikus Bolyai János, majd Mátyás király szülőházait néztük meg. Itt meghallgathattuk Kolozsvár és Mátyás történelmi összefüggéseit, érdekességeit. Nem maradt ki a Szent Mihály templom, és a Mátyás szobor csoport sem. A főtéren lévő Szent Mihály templom lenyűgöző méreteit és varázslatos üvegablakait is megcsodálhattuk. Végül megtudtuk, hogy Mátyást román királyként tartják számon.

Torockó

Első éjszakai szállásunk Torockón volt. A szívélyes fogadtatás és a kiadós vacsora ellensúlyozta a zord időjárást. Evés után néhányan sétáltunk egy kicsit ebben a csodálatos kis faluban. Sajnos hamar besötétedett, így a környék és a Székelykő megcsodálása is másnap reggelre maradt. Az idő kitisztult, így láthattuk, hogy Torockón valóban kétszer kel fel a Nap.

Szováta Medve tó:

Erdélyben, Maros megyében, Szováta található sókarszton létrejött heliotermikus tó, 1875-ben keletkezett, a világ legnagyobb heliotermikus tava. A tótól messzebb álltunk meg egy parkolóban, így az odavezető úton megcsodálhattuk a szováti üdülőket, melyeket még az Osztrák-Magyar Monarchia idején építettek és most is szálláshelyek működnek bennük. A tó partján egy kis időre kibújt a nap. Gyors csoportkép és hógolyózás után elindultunk, hogy körbejárjuk a tavat. Nagy sétát tettünk a Medvetó körüli tanösvényen. Megtudtuk, hogy a tó alján mértek már 80°C körüli hőmérsékletet. Azt is, hogy az ilyen tavak nagyon sósak. Megnéztük a sokkal kisebb mogyorósi tavat, és egy óriási kőstömöt is, melyet időjárásjóslásra használtak régebben. Ezután szerettünk volna egy kicsit vásárolni is, de a rossz idő miatt szinte semmi nem volt nyitva. Így visszasetáltunk a buszhoz és folytattuk utunkat Parajdra.

Parajd Sóbánya

A parajdi sótelep Európa egyik legnagyobb sótartáléka, a sótomzs maga 1,2 km × 1,4 km átmérőjű, enyhén ellipszis alakú és 2700 méter mélységbe gyökerezik. Több száz jövőév kibányászható sóját rejt magába, és ezzel Erdély gazdagságának egyik legjelentősebb kincsesládája. A parajdi só, már a 15. századtól kezdve „székely sónak” nevezték, mely nevet adott egy erdélyi tájegységnek (= „Sóvidék”), munkát és megélhetést biztosított századokon

át a vidék népének. A bányába busszal mentünk le. Hosszú lépcsősor vezetett a mélybe, még meg is számoltuk 152db volt. Lent a mélyben idegenvezetőnk mesélt a barlang történetéről, majd szabadidőt kaptunk és játszottunk a játékteremben. Megnéztük a lenti kiállítást, fociztunk más turista gyerekekkel, kipróbáltuk az akadálypályát és végig néztük a boltokat is. Nagyon jól éreztük magunkat, szervezetünknek nagyon jót a tett a barlang sós levegője.

Sajnálattal hallottuk, hogy a sok esőzés miatt a nyár közepén részben beomlott, részben pedig annyira megrongálódott a sóbánya, hogy lehet nem fogják soha többé kinyitni. Elgondolni is félelmetes, hogy mi a az utolsó látogató csoportok egyike lehettünk.

Korond, Sóvágó Műhely:

Kirándulásunk során meglátogattunk egy sóvágó műhelyt is. Házigazdánk lendületes magyarázata, meséi, történetei mindenkit magával ragadtak. Itt megismerkedhettünk a só feldolgozásával. A sódarabok nagyon nagyok és nehezek voltak. Megtudtuk melyik színű kősót mire lehet használni és azt is, hogyan történik a kitermelésük és feldolgozásuk. A mester el is vágott nekünk egy sódarabot több kisebb darabra. Beleálltunk a mindenhol terjengő sóporba, hogy belélegezve érezzük mennyire egészséges. Később elég nehezen tudtuk letakarítani a ruhánkról a kősóport. Vásárolni is tudtunk. Van, aki fürdősót, van, aki fűszersót, vagy sószappant hozott haza ajándékba.

Korond:

Korond egy romániai falu Hargita megyében. A Sóvidék legnevezetesebb települése. Iparművészeti, idegenforgalmi és művelődési központja. Híres fazekasfalu, vasas-kénes gyógyfürdővel, négy borvízforrással. Jelentős turisztikai látványosság. A fazekasok portékáit a főút mentén elhelyezkedő bazársoron mindenhol megtaláljuk. Nagyon szívélyesen fogadott minket minden árus, hiszen a fő turisztikai szezon elején jártunk, ezért kevés volt a vásárló. A korondi székek arról is híresek voltak, hogy a tapló feldolgozás igazi nagymesterei, sapkát, kalapot és dísz tárgyakat készítettek taplóból. Korondon végig jártuk a bazársort, ajándéktárgyakat vásároltunk. A hideg, szeles idő ellenére nagyon jól éreztük magunkat.

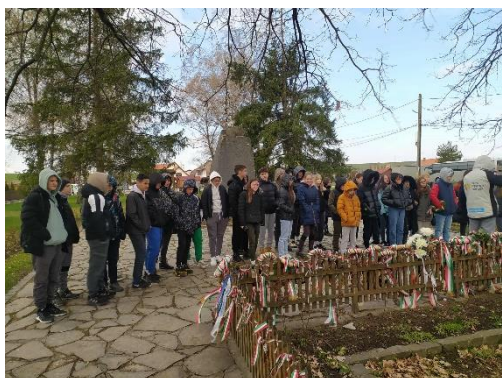
Második naptól **Borzonton** volt a szállásunk. Egy minden igényt kielégítő panzióban, nagyon szívélyes házigazdákkal, igazán jó körülmények között lakhattunk. Az étkezések szinte külön élményt jelentettek. Mindenki annyit és annyszor vehetett amennyit akart. Külön élveztük, hogy a reggelit követően saját magunknak készíthettük el az aznapi ebédre szánt szendvicseket.

3. nap

Farkaslaka:

Farkaslakára érve megkoszorúztuk Tamási Áron síremlékét és idegen vezetőnk mesélt arról, hogy a síremléken minden faragásnak története van. A székelység nagy írója Farkaslaka nyugati szélén, a római katolikus templom és temető mögötti virágos parkban, a két cserefa között nyugszik. Tamási végakarata volt (olvasható az 1966. május 19-én kelt végrendeletében), hogy szülőfalujában, Farkaslakán helyezték örök nyugalomra.

Szejkézfürdő:

Itt székelypukát néztünk. Megcsodáltuk a fafaragásokat, a szebbnél-szebb és változatos motívumokat. A székelypukon keresztül felmentünk egy kisebb dombon, ahol Orbán Balázs sírja volt található. Koszorút helyeztünk el az emlékműnél. Az idegenvezetőnk elmondta, Orbán Balázs bejárta Székelyföldet. Szorgalmasan jegyzetelt, fényképezett. Fő műve a Székelyföld leírása, mely azóta is egyedülálló alkotás történelmi, régészeti természetrajzi és népismereti szempontból.

Szejkefürdő: Mini Erdély Park:

Ez a helyszín is ott volt Szejkefürdőn. Itt láthattuk Erdély legfőbb nevezetességeit élethű makettek formájában. Kisvasúttal végig lehetett nézni, de ez nem pótolta a közeli látványt. Megcsodáltuk az aprólékos, minden részletre kiterjedő alkotásokat. Itt szó szerint bejárhattuk Erdélyt! A

látogatásunk egy szép sétát jelentett a szejkefürdői hegyoldalon, az Erdély térképét megformázó területen, ahol valós pontokon láthattuk a legfőbb nevezetességek reprodukcióit.

Székeludvarhely

Székelyudvarhely az Udvarhelyi-medence gazdasági és művelődési központja. Nekem hatalmas nagy városnak tűnt aminek a központjában sétálgattunk. Idegenvezetőnkől megtudtuk, hogy a székelység történelmi központja, s Székelyföld évszázados hagyományokra visszatekintő székhelye. A szoborparkban több olyan történelmi személyiség szobrát láttuk. Engem nagyom megfogott és elgondolkodtatott a „Térj haza vándor” felirat. A Városháza előtt és főutcán sétálgattunk, majd egy olyan cukrászdába ettünk sütit amelynek terasza annak az iskolának az udvarával közös, ahol Benedek Elek a nagy mesemondó tanult.

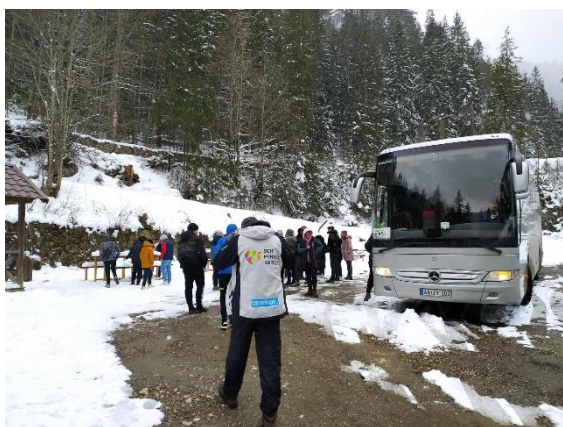
Madarasi Hargita:

Madarasi Hargita: A Madarasi Hargitára kis traktorral indultunk, majd a Menedékháztól gyalog másztuk meg a Hargitát. Szentegyházánál megkaptuk a nekünk csomagolt kürtőskalácsot. Nagyon finom volt. Felfelé menet nagyon jó hangulat volt a traktoron, énekeltünk és nagyon jókat vidultunk. Kb. 1 és fél óra múlva megálltunk egy forrásnál amit meg is lehetett kóstolni. Egy 5 perc pihenő után elindultunk a Menedékházig. Fent a Menedékházban kicsit átmelegedtünk és nekivágtunk a 2 órás hegyi túránknak. Az idegenvezetőnk megmutatta a tanösvény jeleit és azokat követve haladtunk felfelé. Felfelé már egyre több hó volt, volt ahol már az egész lábam is néha belesüllyedt a hóba. Mikor felértünk a Hargita-csúcsára az

csoportvezetőnk tartott egy rövid beszámolót, hogy miket lehet innen látni és beláttuk egész Székelyföldet és megnéztük a kopjafákat is. Lefelé menet az igen vicces volt, mivel nagyon csúszott a hó, nagyon sokat csúszkáltunk lefelé, sokat sikongattunk, de nagy nehezen leértünk. Nagyon fáradtak voltunk, a Menedékházba kicsit megpihentünk. Lefelé menet már nem álltunk meg a traktorral sehol, de annyira kimerültünk, hogy voltak páran, akik elaludtak a traktoron.

Gyilkostó, Békási szoros

A bőséges reggeli után a Gyilkostó és a Békási szoros látnivalóihoz utaztunk. A negyedik napra már-már szinte megszoktuk, hogy mindenütt hóesés fogad minket. Így az egyre fehéredő tájban sétáltunk végig a Békási szoroson. Bár nem volt túl nehéz a túra, azért mindenki örült amikor a szoros vége felé egy kis parkolóban megpillantottuk a buszunkat és nem kellett visszafele is gyalog menni. Elálló hóesésben tudtunk nézelődni a Gyilkostó partján. Itt már voltak árusok is és hosszas sorbaállás után vehettünk kürtőskalácsot is.

Gyergyóalfalu:

Románia leghidegebb települése Gyergyóalfalu volt a következő állomásunk. Itt Balázs Jóska bácsi festőművész, mesemondó, történelem tanár mesélt nekünk a székelyekről, összetartozásról, hazaszeretetről és egymás tiszteletéről. Megtudtuk, hogy itt is otthon vagyunk és tulajdonképpen otthonról hazajöttünk ide.

Madéfalva

Madéfalván megálltunk egy rövid pihenőre és koszorúzásra. Itt van az emlékműve annak, hogy a székelyek a függetlenségük megőrzése miatt ellenálltak Mária Terézia behívójának és ezért az osztrákok ágyúval támadtak a falura. A nagy ágyúzásban 200-an haltak meg.

Csíksomlyó

Felkerestük a csíksomlyói kegytemplomot. A csodatévő, több, mint 500 éves fából készült Mária szobor elé járultunk. Az áhítat meghittségén sokat rontott, hogy éppen akkor porszívózták a templomi szőnyeget és a néni sehogy sem végzett a munkával. Ha már itt

jártunk, egy másik templomot is megnéztünk. Csíkszereda, Millenniumi római katolikus templom, Makovecz Imre tervezésében, 2003-ban felépült templom.

5. nap

Arad

A finom reggeli után Aradra indultunk, ahol megkoszorúztuk az Aradi vértanúk emlékművét. Útközben hosszú ideig várakoztunk az útépitések miatt, miközben megéltük a négy évszak viszontagságait. Egyik pillanatban gyönyörű, szikrázó napsütés volt, néhány pillanat múlva beborult, villámlott, dörgött, majd hol jégeső, hol havaseső zúdult ránk.

Ezután hosszú utazás következett. A határátkelés szerencsére gyorsan lezajlott, majd Szegedig meg sem álltunk. A rövid pihenés alatt kicsit mozoghattunk, hogy elszibbadt végtagjainkat lelazíthassuk.

A pihenés és falatozás után indultunk haza Nagydorogra, ahol már mindenkit nagyon vártak.

A Határtalanul program mindannyiunknak nagyon tetszett, rengeteget adott: tudást, élményeket, barátságokat. Hálásak vagyunk, hogy részesei lehettünk és biztosak vagyunk abban, hogy a jövőben is szívesen emlékezünk vissza majd ezekre a napokra.

